

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **Z. A. B. A.**, žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2020, č. j. OAM-1110/ZA-ZA11-D02-2019, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 4. 2020, č. j. 33 Az 5/2020 - 74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalovaný domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany žalovaný zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a jako stát příslušný k posouzení žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále „nařízení Dublin III“) určil Francouzskou republiku.

[2] Žalovaný požádal dne 7. 1. 2020 Francouzskou republiku, která žalobci udělila vízum, o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Přípisem od Ministère de L'Interieur, který žalovaný obdržel dne 13. 1. 2020, bylo přijetí žalobce podle nařízení Dublin III čl. 12 odst. 4 Francouzskou republikou akceptováno.

[3] Žalovaný se zabýval tím, zda v případě Francouzské republiky existují závažné důvody domnívat se, že dochází k systémovým nedostatkům týkajícím se azylového řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Konstatoval, že na úrovni Evropské unie, jejích jednotlivých orgánů včetně Soudního dvora EU ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věcech mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francouzské republice

dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) nevydal žádné stanovisko, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Francouzské republiky, jako to učinil například zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Francouzská republika je členem Evropské unie, který dodržuje právní předpisy a respektuje a chrání lidská práva. Skutečnost, že tam ročně žádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí podle něj o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému.

[4] V žalobě žalobce tvrdil, že žalovaný se skutečnostmi rozhodnými pro aplikaci čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III zabýval pouze velmi obecně a nedostatečně, aniž by svůj závěr ohledně neexistence systémových nedostatků zdůvodnil ve vztahu k individuálním okolnostem žalobce. Jeho přemístění není možné, neboť podle zprávy AIDA z března 2019 čelí osoby předané podle dublinského nařízení ve Francii potížím s registrací žádosti a nedostatkem ubytovacích kapacit, pro něž někteří ze žadatelů končí na ulici. Přednost při získání ubytování mají rodiny s dětmi nebo páry, což ztěžuje ubytování svobodných mužů nebo žen.

[5] Krajský soud shledal žalobu důvodnou. Konstatoval, že se žalovaný věnoval hodnocení otázky systémových nedostatků ve Francii poměrně obecně, nicméně soud podotkl také to, že existující nedostatky azylového systému ve Francouzské republice jako státě příslušném k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu doposud nebyly v obecné rovině hodnoceny jako systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, zejména ve vztahu k osamělé cestujícím jednotlivcům bez zdravotních obtíží. Krajský soud však byl v souladu s ustálenou judikaturou povinen hodnotit situaci ve Francii k datu vydání svého rozsudku, kdy (na rozdíl od doby vydání napadeného rozhodnutí) úvahu o systémových nedostacích komplikovala aktuální pandemie koronaviru způsobující nemoc COVID-19, která zasáhla drtivě celou západní Evropu. Důkazy provedené krajským soudem při jednání jasně prokázaly, že tato pandemie zasáhla i přijímací systém ve Francii, který funguje velmi omezeně pouze v minimálním standardu, přičemž je zřejmé, že problémy systému se zajištěním ubytování pro migranty (a tedy i dublinské navrátilce, kteří sdílejí registrační režim s ostatními žadateli) se tím nepochybně zhoršily. Krajský soud dále zdůraznil, že žalobce je osobou ve věku velmi blízkém uznávané kritické hranici seniorské populace (65 let), tudíž je třeba nahlížet na něj v souvislosti s pandemií koronaviru jako na osobu potenciálně zranitelnou, která by mohla v případě přemístění v blízké době za v zásadě nezměněného stavu věcí utrpět újmu. Uložil proto žalovanému, aby v novém rozhodnutí existenci systémových nedostatků azylového řízení ve Francii vyhodnotil znovu, a to na podkladě aktualizovaných informací zjištěných z relevantních zdrojů.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tj. pro nesprávné posouzení právní otázky soudem a pro nepřezkoumatelnost.

[7] Stěžovatel namítal, že v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu vzal za základ ty informace a okolnosti, které vyšly v rámci řízení najevo a ty také hodnotil. Krajským soudem vyslovený názor, že stěžovatel měl své hodnocení systémových nedostatků zkonkrétnit i přesto, že žalobce sám konkrétní výtky vůči francouzskému azylovému systému nevzněl, přičemž tvrzení žalobce o drahotě a absenci užších vazeb ani soud nepovažoval za signál systémových nedostatků, je naproti tomu s ustálenou judikaturou v rozporu. Z napadeného rozsudku nelze dovést, co konkrétně stěžovatel nevyhodnotil, jaké konkrétní zjevné vazby, o nichž žalobce nehovořil, měl a má hodnotit. I v případě tohoto typu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany platí, že primárním zdrojem informací podstatných pro řízení ve věci

pokračování

mezinárodní ochrany je žadatel o udělení mezinárodní ochrany, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází. Důkazy provedené soudem, konkrétně články získané z internetových zdrojů (www.infomigrants.net), navíc nesplňují požadavky kladené judikaturou na informace užívané v řízení o mezinárodní ochraně – nejsou aktuální, objektivní, a jde o informace jednostranné, které jsou používány výhradně nevládními organizacemi.

[8] Stěžovatel má za to, že krajský soud (navíc bez podrobnější argumentace žalobce k aktuálním podmínkám ve Francii) dospěl k nesprávnému závěru, že v současné situaci komplikuje úvahu o systémových nedostatcích aktuální pandemie koronaviru, která drtivě zasáhla západní Evropu, a tedy i francouzský přijímací systém, což podle soudu znamená i zhoršení problému s ubytováním pro migranty. Stěžovatel situaci vývoje onemocnění COVID-19 na území členských států intenzivně sleduje a v této souvislosti poukazuje na dokument vydaný Evropskou komisí „*COVID-19: Guidance on the implementation of relevant EU provisions in the area of asylum and return procedures and on resettlement*“ (v překladu: „Nákaza COVID-19: Pokyny k provádění příslušných předpisů EU v oblasti azylových řízení, postupů navrácení a přesídlování“) publikovaný v Úředním věstníku EU dne 17. 4. 2020 pod C 126/12-27. Ten se zabývá mimo jiné i problematikou implementace nařízení Dublin III, včetně dublinských transferů, ve vztahu k aktuální situaci šíření onemocnění COVID-19 na území členských států. Evropská komise jednoznačně doporučuje pokračovat v implementaci dublinských pravidel včetně obnovení předávání podle dublinského nařízení, jakmile to bude z praktického hlediska možné. Konkrétně v bodě 1.2. Evropská komise vyzývá členské státy, aby před plánováním každého transferu zvážily situaci v přijímajícím členském státě, tak aby nedošlo k významnému zatížení zdravotního systému daného státu.

[9] Stěžovatel dále poukazuje na čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III, a zdůrazňuje, že Česká republika má od doručení akceptace jiným státem 6 měsíců na provedení předání žadatele. Situace v členských státech se neustále mění, šíření onemocnění COVID-19 se vyvíjí a členské státy dynamicky reagují na aktuální vývoj a přijímají adekvátní opatření. S ohledem na dynamičnost vývoje COVID-19 nelze v různých fázích řízení *de facto* nikdy vycházet z úplně aktuálních informací a nelze plně podchytit, prozkoumat a následně v rozhodnutí i odůvodnit skutečný stav věci. Proto ani nyní nelze vyloučit, že předání žalobce do příslušného členského státu v průběhu či ke konci stanovené šestiměsíční lhůty nebude možné.

[10] Žalobce ve svém vyjádření předně uvedl, že kasační stížnost žalovaného by měla být odmítnuta pro nepřijatelnost. Otázka posuzování systémových nedostatků přijímacího systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19 nepředstavuje žádnou speciální právní otázku, kterou by bylo potřeba ze strany Nejvyššího správního soudu judikatorně vyřešit. Jedná se toliko o otázku povinnosti správního orgánu zohlednit při posuzování případných systémových nedostatků aktuální situaci v cílové zemi. Se závěry krajského soudu se žalobce plně ztotožňuje. O určení státu příslušného k posouzení azylové žádosti se často rozhoduje v situaci, kdy žadatel v tomto státu nikdy předtím nebyl, a logicky tedy nemůže sám vypovídat o tom, jaké tam panují přijímací podmínky či zda tam existují vážné systémové nedostatky. Je to proto naopak stěžovatel jako odborný orgán státní správy, kdo musí tuto otázku posoudit. Žalobce nesouhlasí ani s názorem stěžovatele, že internetové zdroje použité krajským soudem jsou neaktuální či jednostranné.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou a přípustná. Jelikož se však jedná o kasační stížnost podanou ve věci udělení mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve tím, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy ve smyslu citovaného ustanovení přijatelná.

[12] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se podle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[13] Stěžovatel v tomto případě namítá, že kasační stížnost se dotýká problematiky, která nebyla dosud v praxi Nejvyššího správního soudu řešena. Tou je úvaha o systémových nedostatcích přijímacího systému ve Francii, již soud učinil v souvislosti s aktuální pandemií koronaviru způsobující nemoc COVID-19, která zasáhla celou Evropu, mimo jiné i Francii, která zde v době vydání rozhodnutí ve věci žalobce nebyla.

[14] Z čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III plyne, že v rámci dublinského systému nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu vykazují natolik závažné, tedy systémové nedostatky z hlediska závazných standardů Společného evropského azylového systému, že by zde v případě přemístění žadatele do dané země dublinského systému vzniklo riziko nelidského či ponižujícího zacházení s tímto žadatelem, rozporné s požadavky zejména čl. 4 Listiny základních práv EU, resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jak byly konkretizovány v judikatuře obou evropských soudů, tedy Soudního dvora Evropské unie a Evropského soudu pro lidská práva (přímo k možnosti vzniku takové újmy v rámci uplatňování dublinského systému srov. zejména rozsudky velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011 ve věci C-411/10 a C-493/10, *N. S. a M. E.*, ze dne 14. 11. 2013 ve věci C-4/11, *Puid*, a ze dne 10. 12. 2013 ve věci C-394/12, *Abdullahi*, a dále rozsudky velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 2011 ve věci *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09 a ze dne 4. 11. 2014 ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12), a to ať již přímo v zemi, do níž má být žadatel přemístěn, anebo - z důvodu absence řádného posouzení jeho žádosti - v zemích třetích, včetně případně i země jeho původu.

[15] Úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 - 27). V rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 - 44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise.

pokračování

[16] V projednávané věci bylo na stěžovateli posoudit, zda v případě Francouzské republiky existují závažné důvody domnívat se, že zde dochází k systémovým nedostatkům týkajícím se azylového řízení nebo podmínek přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, které by vedly k riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení s žalobcem v případě jeho přemístění do Francie. Stěžovatel ve svém rozhodnutí čerpal informace o francouzském azylovém řízení z dokumentu pocházejícího z listopadu 2019 (Informace OAMP Francie ze dne 29. 11. 2019); žalobce sdělil pouze, že do Francie nechce, protože je tam draho a nikoho tam nemá.

[17] Krajský soud shledal odůvodnění napadeného rozhodnutí co do přezkumu potenciálních systémových nedostatků azylového řízení ve Francouzské republice poněkud formálním, připustil však, že v případě Francie doposud nebyly určité zřejmé nedostatky tamního azylového řízení prozatím v obecné rovině vyhodnoceny tak, že by naplňovaly pojem tzv. systémových nedostatků, zejména ve vztahu k samostatně cestujícím jednotlivcům bez zdravotních obtíží (srov. odstavec 31. napadeného rozsudku). Výslovně též uvedl, že skutečnosti sdělené samotným žalobcem žádné obavy z hrozícího mučení či nelidského nebo ponižujícího zacházení nevzbuzují.

[18] Krajský soud ovšem v době vydání napadeného rozsudku správně vycházel z aktuální situace a tvrzení a důkazů předložených žalobcem v řízení o žalobě, a nutně pak musel zohlednit, že v dubnu, kdy o věci rozhodoval, čelila Francie epidemii nákazy koronavirem způsobujícím nemoc COVID-19, jež zasáhla mimo jiné i procesy přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu.

[19] Podle obecného pravidla soudy vychází při přezkumu správního rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání správního rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto pravidla nicméně existují výjimky, a to zejména tehdy, kdy je prolomeno jinou právní normou, jež požívá aplikační přednosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131).

[20] Aplikační přednost před § 75 odst. 1 s. ř. s. je třeba za určitých podmínek přiznat též čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod: „s ohledem na obecný a absolutní zákaz mučení a krutého, nelidského nebo ponižujícího zacházení (čl. 3 Úmluvy, čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) je třeba posoudit, zda podmínky zajištění s přihlédnutím ke specifické situaci každého zajištěného cizince této úrovně špatného zacházení nedosahují. Přitom je třeba zdůraznit, že i v případě, že okolnosti tvrzené až v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nasvědčují možnému porušení zájmu špatného zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy, nelze aplikovat pravidlo vyjádřené v § 75 odst. 1 s. ř. s., a je tedy na místě ke skutečnostem nastalým až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí v řízení před soudem přiblídnout (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. května 2008 č. j. 2 Azs 48/2007-71),“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 - 50, odstavec 37).

[21] K potřebě zohlednění nově nastalých skutečností podstatných pro vyhodnocení existence systémových nedostatků v cílové zemi se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016 - 22, v němž dovodil „[...] nutnost přezkumu správního rozhodnutí o přemístění podle skutkového stavu ke dni rozhodování soudu, a to přinejmenším v případech, kdy je posuzována existence systémových nedostatků dle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III. [...]“ Obdobný závěr je konstatován i v judikatuře Soudního dvora Evropské unie, například v rozsudku jeho velkého senátu ze dne 19. 3. 2019, *Javo*, C-163/17, bod [90], „*má-li soud, který rozhoduje o oprávněném prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých*

skupin osob (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 89^c).

[22] V dané věci je dále relevantní požadavek na zajištění dostatečné míry soudní ochrany žalobce. Nejvyšší správní soud vyslovil již v souvislosti s výše citovaným rozsudkem č. j. 5 Azs 3/2011 - 131 názor, že krajský soud se musí odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet (se zřetelem k individuální situaci žadatele o mezinárodní ochranu) i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tehdy, pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho přesunu (obdobně viz recentní nález Ústavního soudu ze dne 19. 5. 2020, č. j. III. ÚS 3997/19). Uvedený požadavek vyplývá rovněž přímo z čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU, podle kterého jsou členské státy povinny zajistit, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně, tj. v českých podmínkách v řízení o žalobě vedeném před krajským soudem.

[23] Krajský soud proto nepochybil, když vyhodnotil změnu situace v souvislosti s aktuální pandemií koronaviru způsobující nemoc COVID-19 jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení žalovanému k dalšímu řízení, v němž musí žalovaný shromáždit aktuální podklady a náležitě vyhodnotit, zda v daném konkrétním případě přemístění nelze dovodit takové systémové nedostatky přijímacího systému členského státu (Francie), které by mohly způsobit závažnou újmu na zdraví žalobce anebo vysokou míru ohrožení jeho zdraví. Krajský soud přitom správně zdůraznil, že ačkoliv je určité zhoršení podmínek ve Francii s ohledem na tuto pandemii nepochybné, nemusí nutně dosahovat intenzity systémových nedostatků; zároveň ale při vážení jejich existence nepostačuje vycházet z obvyklých premis o dodržování mezinárodních a evropských standardů v cílové zemi.

[24] Upřesnit je nicméně nutno některé dílčí závěry krajského soudu vymezující prostor pro další postup žalovaného. Za „obvyklých“ okolností (lze-li v pandemii nemoci COVID-19 o něčem takovém hovořit) ani opatření směřující k potlačení této choroby, kvůli nimž je činnost státních orgánů konkrétního členského státu, včetně azylových procedur, utlumena či modifikována, nevedou ke vzniku systémových nedostatků přijímacího systému tohoto státu. Něco takového by připadalo v úvahu teprve v situaci všeobecného rozvratu zdravotnictví. Ten by musel vést k faktickému ochromení výkonu státní moci daného státu v míře vysoce převyšující obecnou (obvyklou, tj. v členských státech se v dané době převážně vyskytující) míru ztížení životních podmínek, kterou s sebou pandemická situace a s ní spojená obvyklá omezující opatření v podmínkách členských států EU přinášejí. Žadatel o azyl, a to i osoba starší, jakou je žalobce, je obecně vzato povinen sdílet s členským státem, který je příslušný k vyřízení jeho žádosti podle pravidel nařízení Dublin III, i obecné obtíže, jež tento stát postihnou, včetně těžkostí v azylových procedurách, nepřesáhnou-li míru, která by se dala již považovat za nesnesitelnou. Takovými těžkostmi, jež je třeba zásadně snášet, mohou být i obtíže spojené se zajištěním bydlení, větší zdlouhavostí administrativních procedur a menším komfortem azylového poradenství či jiné asistence, již azylový systém daného členského státu (u žalobce Francie) žadatelům o azyl poskytuje. Pandemická situace tedy zásadně nemůže být důvodem pro faktickou obecnou sistaci pravidel pro přemísťování plynoucích z nařízení Dublin III.

pokračování

[25] Již jen na okraj lze dodat, že důvodem k nepřemístění zásadně nemůže být, a to ani za běžné, ani za pandemické situace, že stěžovatel (dle svých slov) ve Francii nikoho nezná a že je tam draho.

[26] Kasační stížnost stěžovatele se nedotýká žádné právní otázky, která by jeho judikaturou dosud nebyla vůbec nebo nebyla plně vyřešena, respektive ohledně níž by bylo potřeba učinit judikaturní odklon. Kasační stížnost svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu